نوشته شده توسط Administrator
پنجشنبه ۲۰ مرداد ۱۳۹۰ ساعت ۱۶:۴۲ -

زمان

اسبِ چابک

چنان می دود

باد

سر در پی اش می نهد

وقتِ شادی.

زمان

اسبِ زخمی

گهی می دود، گاه می افتد از پا

به هنگامِ اندوه.

زمان

اسبِ مُرده ست در پشتِ دیوارِ زندان

اگر چند زندان شود دشت و زندانیان کوه .

زمان

سخت و سنگین گذر

بعد از آنی که جانپاره ات را بگیرند

زمان

تا ابد خواب می ماند انگار

وقتی سواران بمیرند.

3 **تیر** 1390**، واشینگتن**